

„Húsvéti sonkán túl, de messze a karácsonyi bejglitől“

Gondolatok az egyház születésnapján

Jézus erre ismét ezt mondta nekik:

„Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.” Ezt mondván, rájuk lehelte, és így folytatta: „Vegyetek Szentlelket!” Jn 20,21-22

olykor felvetődik bennem a gondolat: *Mi lenne, ha a kereszténység nem csak vasárnapon vagy egy-egy nagy ünnep okán merne beszélni a Krisztus-követéséről?* Persze könnyebb karácsonykor beszélni a szeretetről vagy húsvétkor ecsetelni a krisztusi feltámadás isteni csodáját, mint pünkösdkor szólni az Egyház Lényegéről, a Szentlélekről... Nehézi a helyzetet, hogy itt, az egykorvult „keleti-blokkban”, Pünkösd nem volt kétnapos pirosbetűs ünnep, jóllehet mindig is az volt.

Most, amikor két napon át gondolkodhatnánk, hogy mi is az igazi célja a keresztény hitnek – mert nem lehet a lényege csak a bénító jószág és a sehova sem vezető mártíromság (lásd a nyugati kereszténység hanyatlását!) –, sokkal inkább megelégedés annak, hogy Krisztus maga és tanítása az első lelki út, ami legyőzi a halált.

Mi lenne, ha nem csak büntudattal teli értetlenséggel tekintenénk az odaszögeztet törékeny áldozati testre, hanem felelősséggel gondolnánk bele abba is, amit Jézus URunk tanított? Ha végre megtanulnánk Őt, ha megérténénk a Mester szavait, egyszerre egyszerűbben és bolderen élnénk hétköznapijainkat.

Karácsony meghittségével szemben...

Húsvétkor nagyobb a mozgástér és a felszabadultság, a nagypénteki munkaszünettől a hétfői locsolkodásig, a tojáspatkolástól a tojásgurításig szinte bármit felvonultathatunk európai kultúránkban, s a gyerekek sem veszik zokon, ha netán fára is kell mászniuk a csokinyúlért...

A szakrális Húsvétal még csak-csak elboldogulunk...

s közben észrevétlenül részben vagy majd-egészben átvesszük a korszellem-diktálta egészségtudatosságot (régén ez egyszerűen a tiszta életet jelentette) s magunk is elhisszük, hogy a húsvéti ünnep legfontosabb mögöttes tartalma egyedül a lelki megtisztulás, amit a fizikai test megelőző liturgia-támogatta hathetes böjttel való megtisztítása is „remekül” elősegít.

De mit kezdjünk Pünkösdde...

az Egyház születésnapjával? A lassan kétezeréves Anyaszentegyház lendületében, vitalitásában jelenleg visszaesett – s

bár emberileg nézve igyekszünk mindent megtenni, hogy pezsgő egyházi életünk legyen, s még sok-sok születésnapot ünnepelhessen a kétezeréves kereszténység, s benne a jövőre 500 éves Lutheránus Egyház –, az igazság az, hogy sokan az „édes-bor-effektust” (lásd pünkösd történetét, a Szentlélek kitöltését!) vélik látni a mai kereszt(y)énységben. Tényleg csak ennyi lenne a kereszténység, ezt jelentené az egyházi élet? Tömegeket lelkesítő

szociális-háló – csak Jézus korában internet és facebook nélkül?

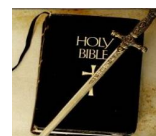
Nyilvánvalóan nem. Pünkösd üzenete nem több, hanem *alapjaiban* más ettől. Súlyos az ítélet, amit ránk mér a kor, de az Egyháznak legvégül ki kellene józanodnia az évezredek pompa-kedvelésből, s hatalom-mámorából, s végre azt kell tennie, amire elhívatott, amire küldött: *meg kell tanítania híveit arra, hogyan juthat el az istenképűségre teremtett ember, az emberfia-/lányaságából, az istenfiúságra*, hiszen ezt tanítja Krisztus URunk a Hegyi Beszédben: „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek.” (Mt 5, 9).

Amíg az Egyház, s benne a hívek tömegei *kívül* keresik azt, ami csak *belül* található meg –, eladdig nincs megváltás az anyagi világ legnagyobb kényszerképzetéből,

BIBLIAÓRA
azok számára, akik szeretnék alaposabban megismerni a keresztény tanítás alapjait
NiRA
Modern és Klasszikus Akadémia
Minden esztendőben május 12.

Kövess Jézust! – és Egyháza(i) tanításait is?

Ókeresztény (tév)tanítások, (rabló)-zsinati döntések, furcsa dogmák és enciklikák nyomában.

május 19.

Hítharc vagy harc a hitért?

Mennyi radikalizmust bír el egy vallás? Mennyire kell toleránsnak lennie egy kereszténynek?

május 19.

‘Pokológia’ avagy tartható-e még az örök kárhozat tanítása?

Tisztító tűz, pokolbéli kínszenvedések... Amit évezredek átvalóságának vélték, s megkérdőjelezhetetlen volt, az mára elvesztette érvényét. Vagy mégsem?

május 26.

Mennyire keresztény Krisztus egyháza?

„A pogányok az életet, a keresztények a halált istenítették.” Hogyan nyilvánult ez meg tanításban, szimbolikában, művészetekben, s hitellességekben.

ből, hogy ti.: az élet kizárólagos értelme csakis a birtokolható, a látható, a megfogható, az élvezhető dolgokban van/lehet.

Pünkösd ünnepe tehát azt a legnagyobb távlatot nyithatja meg az ember számára, aminek okát, mikéntjét és miértjét évezredek óta kutatták filozófusok, vallásos, a transzcendenciára fogékony emberek, de valójában egyetemes választ soha nem találtak, csak személyre-, sorsra-szabottat.

Jelesül: a múlandó élet, személyes sorsunk értelme, egyedül a Létezés-Egy-Istene által adományozott LÉT-ben, az ÉLET-ben van – mely kicsi és nagy dolgokban tükrözi az Isten rendjét és jószágát. Aki ezt megérti, annak lelkébe „költözik” a Szentlélek, s vele az Ő békessége.

Kedves Testvéreim!

Nem csak a májusi eső ér aranyat, ahogyan tartja a népi szólás, de bizony az idő is, amivel hozzájárulunk életünk minőségének emeléséhez. Ide tartoznak a családi-, és baráti találkozások, a beszélgetésre alkalmas, s keretet adó, jóidős „garden-party“-k is, de benne foglaltatik az ünnepes hálaadás is.

Amilyen gyorsan ér vasárnapot vasárnap, ugyanilyen gyorsasággal telnek el éveink, s mikor visszatérünk – s tesszük is ezt egy-egy kereszteselő, konfirmáció, ballagás vagy érettségi okán –, bizony nem mindegy, hogy mit tudunk odaírni képzeletbeli listánkra, ugyanis ettől nagyban függ megelégedettségünk, lelkünk békessége. Jól használtuk-e az időt, amit Isten nekünk ajándékozott?

Ha tartalmas találkozásokra szántuk, akkor bizony! „Áron is vegyét meg az alkalmat!” – biztat minket az ige, hogy keressük az Istent, Aki nemcsak Igében, igehirdetésben, szentségekben, de testvéri beszélgetésekben, lélekgyógyító egymáshozfordulásban, egymás terheinek részbeni vagy gesztusértékű felvállalásával – megoldani mások gondját-baját teljességgel úgy sem tudjuk, sőt, nem is ez a feladatunk – történhet meg. (Gott geschieht!/Isten történik!) Mindenkori, mindenben... bennünk is.

Ne szalasszuk el tehát az időt, amit kapunk – találkozzunk egymással, s szánjunk időt a JóIstenre is!

Alkalmainkra
mindenkit szeretettel
várunk. Jöjünk,
s hívogassunk
másokat is!
**Erős vár
a mi Istenünk!”**

Frankó Dóra

Istennek hála!

Embereknek pedig köszönet! Az elmúlt évben – köszönhetően a Szokol-család felajánlásának – sikerült egy régi tervünket valóra váltani: templompadjainkat ill. az orgona-katedrát befestettük. A templombelső kifestése, a padok mázolása után most végre „feltehetjük a pontot az i-re”: a belépő teret, s a sarki ülőhelyeket optikailag is belevonhattuk az oltár-, s a templomterbe! Ezt Dr. Roszik Péter presbiter-testvérünknek, s feleségének Bánfi Brigittának a tavalyi adománya (300ezer forint) tette lehetővé. Örömmel jelentem, hogy gyülekezetünk felügyelőasszonyával és jegyzőasszonyával közösen kiválasztottuk azt a 32-es irodai kopásállóságú, mintegy 9x4méteres, anjoumintás, színvilágában a meglévő szőnyegekhez is illő belga-gyártmányú szőnyeget, mely mostantól fogva kistemplomunk belső terét díszíti. A gyülekezet nevében, s magam, valamint családom nevében is köszönjük a Roszik-házaspárnak nagylelkű támogatásukat, hiszen Dóra lányunk esküvőjén történt az első, ünnepélyes használatba-vétel – a szőnyeget ugyanis az esküvőt megelőző nap kora-délutánján szállították le kistemplomunkba...

Rövid-hírek

Április 3-án, istentisztelet keretében a keresztség szentségében részesült **Ambros Zsombor Áron** kistestvérünk, **Ambros Dániel** és **Ambrusné Csillag Szabó Katalin** másodszülött gyermeke. Isten áldása kísérje az egész családot!

Április 10-én, istentisztelet után, Gyülekezetünk nevében **Gröber Judit Ilona**, gyülekezetünk felügyelője, s jegyzőkönyvvezetőnk **Dr. Vancsai Józsefné Dr. felköszöntötték Juhász Pétert és Frankó Dórát** – házasságkötésük alkalmából. (Az ifjú pár Isten iránti hálából a gyülekezetünknek 10db énekeskönyvet adományozott.)

Április 25-én Bokodon Egyházmegyei Közgyűlésen vettünk részt, gyülekezetünk felügyelőasszonyát pénztárosunk **Szélesné Szabó Teodóra** képviselte.

Zagyva Zoltánné Havran Ilonka testvérünk a 2016-os konfirmáció alkalmából, s hálából, testvére **Havran Zsuzsannára** is emlékezve, Gyülekezetünknek 20ezer forint értékben Énekeskönyveket adományozott. Isten gazdag áldása legyen az Adományozón, s a megadományozott Gyülekezeten!

Konfirmáció – 2016

Május 7-én **Labossa Döme** és **Labossa Luca** eredményes konfirmáció vizsgát tettek, másnap pedig ünnepélyes esküt fogadva részesülnek először az Úr Szent vacsorájában. (A testvérpár áldott-emlékű előljáróm, **Labossa Lajos**, Fejér-Komáromi esperes/püspökhelyettes úr unokái.)

„Jézus tanításának útján a Mennysországba érkezni“

Ebben a mondatban foglalta össze „munkatervét“ Havassy Bálint László atya első tatal szentmiséje után. Ennek lassan már egy éve, így nem csak egymás jobb megismerésének igényével, de azzal a szándékkal is ültünk le beszélgetni, hogy visszatekintsünk az elmúlt kezdeti hónapokra.

In medias res, kezdjük azzal, hogy mondok néhány városnevet: Budapest, Győr, Róma, s Te pedig ezekkel kapcsolatban élményeket villantasz fel!

Nem lesz könnyű, rögtön sok minden jut eszembe! Szülővárosom *Budapest*, ahol 33 évvel ezelőtt megláttam a napvilágot. Szüleimmel és húgommal négyéves koromban költöztünk *Mosonszentmiklósr*a, így ezt a községet tekintem szülőfalumnak.

Gimnáziumba a győri bencésekhez jártam, idén lesz a 15 éves érettségi találkozó. Teológiai tanulmányaimat is *Győrről* kezdtem, de két esztendő után ösztöndíjjal Rómába, a *Collegium Germanicum et Hungaricum*ba (a jezsuiták által vezetett nagymúltú német-magyar szemináriumba) küldtek. Nagyon hálás vagyok azért a lelkeségért és gondolkodásmódot, amibe ott belenőhettem. Míg a papképzés nyelve a német volt, teológiai tanulmányaimat a *Pápai Gergely Egyetem* végeztem, ahol olaszul folyt az oktatás.

Jóllehet mindig is érdekelt, sőt igen sokat jelent számomra az egyházi művészet, püspököm döntése az alap hittudományi tanulmányaim után a dogmatika felé irányított, így diplomámat is ebből írtam. Visszatekintve, ez az öt római év életem eddigi legszebb szakasza, mert megtapasztalhattam, hogy milyen fontos az széles látókör. Keresztények élnek az

egész világon, akiknek megvannak a saját problémáik, de a tapasztalataik is, melyeket megismerve rendkívül gazdagítják az embert!

Maradjunk Rómában!

Szívesen! (nevet). Azt szokták mondani – és ebben páran még Lutherra is hivatkoznak – hogy Rómában az ember vagy elveszíti a hitét, vagy megerősödik benne... Hála Istennek, én azt mondhatom, hogy nagyon megerősítőleg hatottak rám az ottani évek: talán nem is lettem volna pap, legalábbis biztosan nem ilyen, ha nem ott nevelkedtem volna!

Közben 2006/2007-ben egy nagyon szép gyakorlati évet töltöttem *Csornán*, majd 2008. július 2-án szenteltek pappá *Győrről*. Jelmondatomul a 24. zsoltár 7. versét választottam: „*Egyet kérek az Úrtól, egy az én vágyam, hogy az Úr házában lakjam, életemnek minden napján.*”

Tanulmányaim végeztével Magyarországra visszajöve, *Sopronban* kezdtem el szolgálatomat, mint iskolalelkész. Innen *Beledbe* küldtek, ahol négy éven keresztül hat község lelkipásztora voltam.

Beled kedvesen csengő név számomra...

Igen, ezt jól tudom, hiszen évfolyamtársad volt a beledi evangélikus nagytestületű úr, *Béres László*, aki testvéri szeretettel volt irántam, s tényleg példaeértékűen működött köztünk az ökumené. Megjegyzem, Beled neve számomra is kedvesen cseng, hiszen nagyon sok szeretetet kaptam az ottani emberektől. Nem volt könnyű otthagynom őket!

A püspöki akarat ugyanis Tatára szólított...

Valóban. Lelkipásztori szempontból ez óriási terület, hiszen a tatai Szent Kereszt plébániához tartozik még a baji, a dunaszentmiklósi, a naszályi és a szomódi plébánia is. Jóllehet van egy káplánom, *Végerbauer Richárd atya*, de így is mindkettőnk munka-rendje igen feszes, s nekem mindemellett ott vannak még a dogmatika órák is a Győri Hittudományi Főiskolán.

Kihívások bőven akadnak az Úr szőlőskertjében! Melyek azok, amik az elmúlt kilenc hónapban itt a tatai medencében örömet adtak, s melyek azok a tervek, amik még megvalósításra várnak?

Ha szabad így válaszolnom, most még elég meredeknek tűnik az Úr itteni szőlőskertje! Augusztusban hirtelen heti 68 hittanóra ellátását kellett megszervezni, négy település hat iskolájában. A gondjainkra bízott öt plébánia népének különböző tapasztalatai vannak, különböző

lelkipásztorokról, és ezt az örökséget is hordozni kell. Nagy gondom a látszólag jó állapotú, de gépészetileg (víz, villany, fűtés stb.) teljesen elöregedett műemlék tatai plébániaépület, és persze a lassan életveszélyessé váló homlokzatú Nagytemplom helyzete is nyomaszt...

Hálát adok az Istennek a római jezsuitáktól tanult misziós szemléletért: mindezen nehézségek ellenére sem csüggedek, hanem Jézus nevében nekilendülök a feladatoknak. Azért lettem pap, hogy segítsek másoknak a Mennysországba jutni, és ezért szívesen fáradok az itteni emberekért. Ha egyszer „odaát” mind találkozhatunk majd, akkor megérte a sok küszködést!

Bálint atya! Köszönöm a beszélgetést, s hadd kívánjak a Lutherrózsa olvasói, s persze a tatai

evangélikusok nevében is szolgálatodhoz sok-sok erőt s az Úristen áldását!

Havassy Bálint László

Tanulmányai, tudományos fokozatai
2006.06.23. *Baccelliarato di Teologia*, Pontificia Università Gregoriana, Roma
2009.10.01. *Licenza di Teologia Dogmatica*, Pontificia Università Gregoriana, Roma

A Győri Hittudományi Főiskolán 2009 óta az alábbiakat oktatja:

- Teremtés
- Krisztológia
- Pneumatológia
- Szentség
- Isten
- Teremtés

FOTO: Decmann/Kamp

Vannak esküvők, amikre élesen emlékszem, mert különleges volt a hely, az időpont – pl. csütörtök délelőtt 8:45(!) – vagy az emberek valamelyikén nagyon közel álltak hozzám. Érthetően a legutóbbi esküvő nemcsak az emlékezetembe, de szívem legmélyébe is belevésődött... Milyenkor „útravalóul” a lelkész? Szavainak súlyát az elmúlt évtizedek emlékei már megadták, s hlába mond szépeket, valóban szép mindíg csak az lehet, ha az őszinte és igaz. Gyermekünk e nagy napjára így választottam két ígét, melyek reménységük szerlnt tartópillérel lehetnek közös életüknek.

Tégy engem, mint pecsétet a szívedre, mint pecsétet a karodra! Bizony, erős a szeretet, mint a halál, legyőzhetetlen a szenvedély, akár a sír. ÉÉ 8,6 A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet. 1Ján 4,18

Ünneplő Gyülekezet, kedves szülők, barátok és rokonok, kedves Péter és Dóra!

Mi a szenvedély? Tényleg csak bonyolult biokémiai folyamatok megmagyarázhatatlan konstellációja? Hormonszintek évmilliók óta kialakult különös harca egymással, mely az életet szolgálja?... Nem tudjuk. A filozófia az elmúlt háromezer évben próbálta megfogalmazni, micsoda is az ember valójában – eleddig sikertelenül. A szerelem definíciójával pedig méginkább „hadilábon” áll.

Dóra lányom... A pszichológia tudmánya azt mondhatja a szerelemről, hogy az „tudatbeszűkülés” sok „projekcióval”, ami megnehezíti, hogy a valóságot lássa az ember, de teológus is vagy, s így más vetületben is értened kell, ha azt mondom: a szerelem építő szenvedélye az Isten ajándéka...

A szerelem életünk elválaszthatatlan része, hiszen a szerelemnek köszönhetjük már létünket is. A szerelem és a szeretet egy Isten-alkotta érem két oldala, mely a házasság titkában van jelen. A harmadik, kettőt összetartó „elem/dimenzió” maga az Isten életes valósága. Enélkül nincs meg az a teljesség, amire minden ember lelke mélyén vágyakozik.

Maga a szerelem – bármilyen nagy és izgalmas erő – önmagában még nem elégséges a boldogsághoz. A szerelem, amely

csak magára gondol, önzésével nemcsak sok nyomorúságot, de tragédiákat is okoz ma is naponta, szerte a világban. Aki éppen elszenvedi az efféle önzést, azt nem vigasztalja, hogy ez mindig is így volt, amióta világ a világ...

Fontos tudatosítani, hogy az ajándékozó mindig fontosabb, mint az ajándék. Az ajándékozó személye teszi különösen fontossá és kedvessé az ajándékot. Ádám Isten jól ismerte, Évát még alig. Azért tudta, hogy Éva jó ajándék, mert Isten adta őt, aki maximálisan megbízható és az ember javát akarja. Ha ezt a tényt felismeritek és az elkövetkező évek, évtizedek során ragaszkodtok ehhez a felismeréshez, segítségetekre lehet a hűségben és párod kellemetlen tulajdonságainak elfogadásában. Hiszen a kellemetlen is lehet hasznos, javadra való, s még épülhettek is belőle, ha Istentől fogadjátok el azt.

Amennyire szükségünk van a mindennapi kenyérre, olyannyira szükségünk van az Élet Misztériumának megélésére is. Az Élet Titka megnyilvánul születésben és halálban, művészetekben, szavainkban és alkotó „munkás” hétköznapijainkban, s természetesen a szerelemben is...

Ha a szeretet szót halljuk, bizonyára a második-harmadik gondolatunk a szerelemmel kapcsolatos... Nem véletlenül! A „szer” szavunk eredetileg törvényt is jelent, azaz: az alapvető „elem” nélkül nem létezhetünk az örök isteni törvények szerint, s a „szer” etet, táplál minket, vagyis éltet minket az isteni törvény!

Szeretetünk kimutatásának, megélésének számtalan formája van. A hitvesi csók, egy kedves gesztus vagy mosoly embertársunk felé, a gyermek buksijának megsimogatása mind mind azt közli a másik ember felé: fontos vagy nekem... Ez adja az elrejtettség, a biztonság érzését.

Istennek mindannyian fontosak vagyunk, sőt mindennél fontosabbak vagyunk! Ez is az isteni szeretet titka. Nekünk igen nehéz elfogadni, megérteni azt, hogy miért vagyunk fontosak az Istennek – amikor mi alig vagy olykor egyáltalán nem tartjuk fontosnak Őt... *Szeretni egymást mindenekelőtt azt jelenti, hogy ami az élet után a legdrágább, azt áldozzuk oda!* S lehet-e drágább valami az időnél? Ha időt adunk, akkor a kevéske véges időnkől ajándékozunk újra és újra annak, aki fontos nekünk, s ebben nem az a lényeges, hogy hol és milyen körülmények között, mindenekelőtt a legfontosabb, hogy az idő odaajándékozásnak soha vissza nem térő pillanatait együtt éljük át. Ha ez megtörténik, akkor csodát élünk át, mert ilyenkor lelassul, sőt olykor „megáll” az idő. Az idő azonban nem csak telik – közelebb visz a teljességhez –, de múlik is, s az elmúlástól bizony félünk.

A félelem az egyik alapvető, elemi ösztönünk, ha nincs meg bennünk, védtelenek lennénk. Mi protestánsok gyakran elfelejtjük, hogy nemcsak intellektuális síkon (ige-magyarázatok által) közelíthető meg az Idő URa, az Istent legelőször is a lábunkban lehet megérezni. (Ha a körülményekben megtapasztalom, bizony beleremeg a lábam: Uram, köszönöm, hogy ezt most „megúsztam”, köszönöm, hogy megsegítettél.) Az angyal szava is hangzik az égből: „Ne féljete!” Luther Márton is azt mondja a parancsolat-magyarázatai elején: Istent félünk és szeretnünk kell.

Az eredeti görögben a félelem szónál a fobosz áll, mely nemcsak a „félni/megijedni” jelentéstartalommal bír, de benne van az aggodás jelentése is. Így értheti a szeretet apostola, János: *a teljes szeretet kiűzi a félelmet.* De mi a teljes szeretet? Az csakis az Istené, mert a mienk, az rész szerinti, pártos, s hamar megkopik. Az övé nem, ezért kell Őbenne újra és újra megfürödnünk. Ha az ő szeretete mos meg minket, akkor tiszták vagyunk, s a legnagyobb kihívásaink előtt sem torpanunk meg, hiszen tudjuk: Ha Ő velünk, ki ellenünk?

Ha végignézek a sorokon... sok itt a pedagógus! Arról beszélni, esetleg azt megtanítani, hogy a szexualitás, a szerelem az nem a tizen- és huszonevűsek ügye, hanem életre szóló ajándék az Embernek... nos ez ritkán szerepel oktatási alapprogramokban.

Pedig egy életen át hűségesen tanulni, hogy egymást még jobban szeressétek nemcsak a legnagyobb kihívása az életnek, de Isten legnagyobb ajándéka is... *Hát akkor... örömmel, tanulásra fel!*

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.” · Jn 14,15-17

Az igazság oldalán állni mindig felemelő érzés. De melyik igazság mellett? – kérdezheti korunk embere, aki elhitte, hogy az igazság az elsősorban nézőpont kérdése, s relativizálható. Pedig a bűn emberi viszonyítási alapokhoz rendelése eleddig a történelemben csak bajt okozott. Nem lehet kisebb és nagyobb igazság, ha az igazságot mégis minősítik, akkor azt azért tesszik, mert érdekel fűződik hozzá.

Az Isten igazsága nem minősített igazság, hanem az igazság. Egyetlen alapja van: a szeretet. Tény: Az ember nehezen tud érdek nélkül szeretni, ezért szüksége van segítségre. Nem vagyunk képesek semmiféle gyakorlattal, meditációval jóvá válni – ez a keresztyének álláspontja –, az „egyedül nem megy”-verméből csak az Isten segítségével vagyunk képesek kimászni. Elengethetetlenül szükségünk van nemcsak az ÚRIsten törvényeire, de a Lélekre is, amit János ebben a szakaszban Pártfogónak (görögül Paraklétosznak, ez fordítható Vigasztalónak is) nevez. János, evangéliumában az egyik legjellemzőbb fogalom a szeretet. Ez újra és újra előjön, mint ahogyan az evangéliumához hozzárendelt szimbólum, a sas, röpte is az egész légiteret uralni kívánja.

Nincs nagyobb, távlatosabb és értékesebb, mint a szeretet. Ez mindennek az alfája és omegája. Az igazság is, bármennyire is minősített, legfeljebb jogos lehet, de kiteljesedni csakis a szeretettel együtt képes.

Amikor a zúgás támadt, öszszefutott ez a sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta beszélni az apostolokat. ApCsel 2,6

Az ismeretlen mindig kíváncsisággal vegyes félelmet ébreszt az emberben, így volt ez gyaníthatóan az apostolok idejében is, amikor soha nem hallott zúgás miatt bolydult meg Jeruzsálem. Furcsa helyzet ez: az emberek ijedtségben nem szétfutottak, hanem a közösséget keresték egymással. A „hang” – az Írás szerint az apostolok hangja – azt mondta el nekik, amit már régóta hallani kívántak, s ez bizo-

nyára bizalmat ébresztett bennük... az igazság pillanatai lehettek ezek. Ha Isten szól, az mindig krízisbe helyezi az embert. Mégis örömteljes ez a szorultság, mert a szabadulás felé vezető úton ez az első lépés.

Az Egyház születésének titokkalteli órájában az alászálló Lélek egységet kovácsol. A szeretet hangja – melyet mindenki ért –, mindig "beemel" a közösségbe. Mert

H. Túri Klára

PÜNKÖSD HÉTFŐ

**...Ma Valaki ajtót nyitott nekem
s én kiléptem magányomból, kezem
erősen fogta Ő, s...nem engedte
visszafordulnom. Magzatvíz folyt
s mint árvíz sodort az utcánkban végig;**

**fülemben s számban harsogó csönd.
Gyilkos...ha kivégzik – félhet
pont így: futott át agyamon –
s magamtól vádoltan...mint
ugorhatnék s kerülhetném ki
magzatvíz-áradatát – haboztam. De...
sodort az ár, s én lassan belémerültem. –
A kínok – súgták az angyalok még:...
hidd el: a kínok...csak kihordottan
válhatnak életre bennetek!
S megváltva – újba ha fognál ember – tudhadd:
egyedül miért nem teheted...!**

**Egy ajtón át ma Valaki kiszakajtott
magamból s tudatom termékeny talaján
könyörülő éleny magzatvizét rám hőmpolyította
s ártatlanságomig butítva vissza; lelkem
a világ gonoszságából kiszabadította;
mintsem hogy Isten ellen harcolnál,
hidd:...termőbb talajt senki nem adhat – annál
tisztítóbb lehetetet, mint a Szent Léleké,
hiábavalóság lenne keresned! – Várni**

**képletesen...Krisztustól tökéletest
s Európától egyetemlegest? – mint megfogadva...
„Mind szentek legyetek!” – másként nem lehet;
s apostollá is az lesz ma...csak az,
ki Lélek által újjá született. –
Nem érdemli a keresztyén nevet
de a poklot inkább – az...ki
magánál nem ismer különbet! /Miközben
rejtett aknákon mocorog
s ha százszor figyelmeztetné is az Ég
ő százszor felejtí, hogy ellenőrizze, és
kibiztosítsa azt maga alatt!/-**

**Pünkösdi hittel...hidd el hát Urunknak:
év éven ronthat – test s vér testvéreden –
Szent Lelkével Ő minden megváltottban
mindörökké élet s örökké szeret –!**

hiába minden tiltakozás és bírálat a közösséggel kapcsolatban, az ember egymásnak-, és egymásért rendelt lény. Fennhézajva hátat fordíthatunk a többieknek, de ennek mindig komoly ára van; az áhított egyedüllét hamar nyomasztó magánnyá válik. Aki a közösséget kerüli, az az Istennel is ugyanezt teszi. Nyilvánvaló, hogy az isteni parancsolatok megtar-

tása védi az egyént és a társadalmat, s bizony a törvény követése, betartása sokszor nehéz feladatnak tűnik, mert áldozathozattal kíván.

Ez a „szélzúgásos” csoda, az ún. „nyelvékenszólás” sok egyházi kisközösség számára a „teljes, evangéliumi hit” bizonyítéka. A személyes nekem szóló bizonyosságon túl van azonban ennek még átfogóbb üzenete is: Az önzés bábelén keresztül soha nem lehet feljutni az Istenhez. A bálványozott „Ego” ugyan szédítő magasságokba emel, de soha nem az Istenhez, hanem embertársak fölé, melynek törvényszerűen bukás a vége, hiszen Isten nem uralkodásra, hanem szolgálatra rendelt mindenkit.

A Teremtő Isten minden nap szól. Talán nem úgy, mint akkor és ott, de ugyanazt – mert Ő változatlan. Kérdés azonban: Az élet zakatolása, dübörgése, mit enged meghallani belőle? A csendesség a lelki élet alapfeltétele. Nincs üzenet, nincs megértés, ha a világ „zaja” a közelemben van... mégha szelíden is, csak a háttérben, de kontrollál. Bizony be kell menni a „belső szobába”, be kell csukni az ajtót, hogy értek, s ne félreértek. Ez persze időt igényel, amit gyakran sajnálunk... mert azt gondoljuk, biztosan lemaradunk valami fontosról... de valójában az sajnálatos, ha Isten nélkül múlnak el napjaink.

**„A szél arra fúj, amerre akar,
hallod zúgását, de nem tudod,
honnan jön, és hova megy...”**

Jn 3,8a

Jézus szavai ezek. Nikodémusnak próbálja elmagyarázni azt az Erőt, ami szétfeszít minden korlátot, amire nem lehet igényt tartani, rászorgálni, mely Erő az egyház folyamatosan megújuló létének garanciája. Kegyelem, ha valaki átélheti „fújását”, kiváltság, ha valaki (meg) „hallhatja” a zúgását. Nincs senki sem, aki a Lélek útvonaltát előre kiszámíthatná, de aki nem számol Vele élete folyamán, az pontosan annak lehetőségét zárja ki létéből, hogy megtalálja hiányzó másik felét lelkének, mely az isteni rész bennünk. Ha bírjuk, csak akkor lehet teljes, kerek egész az életünk, ha nem, akkor marad a sóvárgás.

A Lelket sokféleképpen magyarázták és magyarázzák. A 373-ban meghalt Athanasius püspök így írja hitvallásában, mely hitvallást ma is elfogadjuk: „A Szentlélek az Atyától és a Fiútól van: nem lett, sem nem teremtetett, sem nem született: hanem származik. Egy tehát az Atya, nem három az Atya: egy a Fiú, nem három a Fiú: egy a Szentlélek, nem három a Szentlélek. És ebben a háromságban semmi sincs előbb való, vagy utóbb való: semmi sincs nagyobb vagy

kisebb. Hanem mind a három személy együttörökkévaló és együttegyenlő. Úgy, hogy mindenben, amint már fentebb mondtuk: tisztelni kell mind az egységet a háromságban, mind a háromságot az egységben.“

A Lélekről mégis keveset tudunk. De kell-e az önfeláldozó édesanyai szeretetet definícióba szorítanunk? Nemde nagyobb szükségünk van arra, hogy éltető melegét születésünktől fogva megéljük? A válasz egyértelmű. Mégis kutakodunk egész életünkön át, hiszen Isten helyezte belénk a kíváncsiságot, a vágyat a megismerésre. Ha valaki Isten nélkül is már eleget tud, eleget látott, eleget ismert ebből a világ-ból, annak az élete gyorsan megszárad. Azután észrevétlenül, a mindenkori kor-szellem lehellete porszem-életét felkapja s céltalanul ide-oda dobálja... Tényleg az „útonlevés“ lenne a cél?

A Lélek megtapasztalása rendet terem, a lelkizés rendetlenséget. Ezért ha Isten kegyelme folytán életünkbe belefű a Lélek, engedjük, hogy átjárjon, s felfris-sítse lelkünket. Ez ugyanis az újjászületés, az Istenre-találás csodája.

Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna! Lk 12,49

Olyan jézusi mondat ez, melyet láng-lelkű prédikátorok is óvatosan magya-ráznak... Mít akar ezzel a radikális kijelentéssel mondani? Bármilyen furcsa is, az ehhez hasonló tartalmú kemény állás-foglalásokon nem döbben meg annyira az ember, azon már inkább, hogy „Aki követni akar engem, tagadja meg magát...”

Amióta az ember ismeri a tüzet, nemcsak szolgálatába állította és melegszik mellette, de nagyon gyakran „játszott is a tűzzel“ sőt pusztított, ölt vele. A tűz emésztő ereje egyeseket betegesen hatal-mába kerített - gondoljunk csak Néró császár-ra, aki felgyújtatta Rómát, de akadtak más „tűzimádók“ is. A lángnyelvek misz-tikus tánca különös gondolatokat ébreszt az emberben, ezért is szeretjük nézegetni, s vagyunk képesek órákat ücsörögni a tá-bortűz mellett. Ilyenkor valami ősi, isten-es érzés is felszínre kerül szívünk-ből.

A tűz az élet szimbóluma. Ahogyan erő-vel felcsapnak a lángok, úgy születünk mi is bele ebbe a világba. Életünk szerény vagy többtálemumos tüze mellet sokan megme-legedhetnek, de a bennünk rejlő erő mások ellen is fordítható. Sokan érzik, tudják ezt, s tudatosan perzselik fel mások életét. Isten azonban mindenkitől számonkéri egyszer, mire is használta a „lángot“.

A tűz jelenti az Isten szeretetét is. Ezért mondja Keresztelő János: „Én vízzel keresztelek, de utánam jön az, aki tűzzel keresztel...” A „Szentlélek tüze“ kifejezést manapság sokan magyarázzák, sőt félre-magyarázzák. Sokan úgy hiszik, hogy tel-jességgel birtokolják a Szentlelket, pedig

a véges soha nem foghatja be a végtelent. A Szentlélek nem valami, hanem Valaki, a HáromEgy Isten része. Aki mégis min-dent tud Róla, mert azt hiszi, hogy a Lélek perzselése már maga a Tűz, az téves kö-vetkeztetéseket vonhat le nagyon hamar -ők a fundamentalisták. Azok, akik nem a krisztusi áldozatos szeretetre alapoznak, hanem a saját elképzeléseikre, tapasztalá-saikra. Aki azonban alázattal fogadja a fe-lülről jövő Lélek-tüzet, az érti és tudja, hogy ez a Tűz életünk paraszát hivatott új-raélesztetni, hogy néhány évtizedes sze-rény „táborozásunk“ mellett sokan melegedhessenek.

**Mert nézzétek csak a ti elhívásoto-
kat, testvéreim, nem sokan vannak
köztetek, akik emberi megítélés
szerint bölcsek, hatalmasok vagy
előkelők. Sőt azokat választotta ki
az Isten, akik a világ szemében bo-
londok, hogy megszégyenítse a
bölcseket, és azokat választotta ki
Isten, akik a világszemében erőtle-
nek, hogy megszégyenítse az erő-
seket, és azokat választotta ki Isten,
akik a világ szemében nem előke-
lők, sőt lenézettek, és a semmiket,
hogy semmikké tegye a valamiket,
hogy egyetlen ember se dicseked-
jék az Isten színe előtt.** 1 Kor 1,26-29

Az egyházat megítélni lehet kívülről, de megérteni csak belülről lehet. Az ek-lézsia szavunk a latin és görög eclesia/ekklézsia dallamára cseng, melyek azt jelentik: kihívottak, elhívottak gyüle-kezete. A hívás (vocatio) hangozhat kívülről (externa), de az Istennel való közösség va-lóságga csak akkor válik, ha meghalljuk a belső hívást (vocatio interna) is.

A hit – akárcsak a szerelem – különböző szakaszokra osztható. Nem mintha külö-nösen fontos lenne a szerelmet „rend-szerbe“ állítani, hiszen annak lényege nem a magyarázatban, hanem a kölcsö-nös önfeláldozásban rejlik, de érdemes ki-csit elgondolkodni így is rajta, hiszen az ó-és újszövetségben is a mennyasszony s vő-legény képe végigvonul Isten és az ember kapcsolatában.

Akár első pillanatra elsőpró erejű a vágy a szerelmes szívekben, akár kicsivel később döbben rá az ész a szívek kölcsö-nös vonzódására, kell egy pont, ahonnan már más megítélés alá esik a szerelmesek egymáshoz való viszonya. Ugyanígy Istennel való kapcsolatunkban is kell egy pont, ahonnan kezdve számítom: Istennel aka-rok együtt járni. Amíg nincs meg ez az el-határozás, addig lehet, hogy csak időnként kereszteződik az utam az Istennel, s tetszenek is ezek a találkozások, fon-tosak is az átélt élmények, de aztán idővel más válik fontosabbá. Amikor azonban megszólal a belső hang, a Szentlélek hangja, s arra igennel válaszolunk, on-nantól kezdve minden más.

Másként látjuk a világot és önmagun-kat, más a viszonyunk embertársainkkal, mert elkezdődött bennünk a változás... szövetségre léptünk az Istennel. S amire vállalkoztunk – krisztuskövető élet – annak garanciáját sem mi biztosítjuk, hanem az Isten adja. Éppen ezért a dicsekvésnek semmi értelme sincs, hiszen amit aján-dékba kapunk, azt soha nem érdemeinkre való tekintettel kapjuk... ha úgy lenne, akkor azt már elismerésnek kell nevezni.

Isten folyamatosan hív, vonzásában van az egész világ. Meglátni az Ő szerete-tét, megérteni az istenes lét szépségét csak akkor vagyunk képesek, ha a világ napfé-nyes ragyogásától eltekintünk egy kis időre, s megcsodáljuk a napfelkeltét és át-éljük a naplemente megnyugtató simoga-tását. Az Isten szavak nélkül is szólít mindannyiunkat. Szeretetsugara talán éppen most kezdi olvasztani életedben a közömbösség jegét, hogy egyszercsak a kételkedés harmata cseppé formálódva behulljon a hívó élet tiszta forrásába, s elkezdje „utazását“ a Végső Cél, az Isten Szeretet-Óceánja felé...

**Nagyon sok minden, ami a
gyülekezetben történik**

– sokaknak magától értődő...

**Nagy-nagy köszönet
érte minden Segítőnek!**

Támogatás

lehetősége

Evangelikus Egyházközség Tata
számlaszáma:

63200119-14926282

Egyházfentartói járulékát,
adományait itt is tudjuk fogadni.
Támogatását köszönjük!

Olvasd, linkeld!

Vidd el az otthonmaradtaknak!

Színesben megtekintheted:

http://tata.lutheran.hu/ujsag_hirlevelek.htm

